

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင် နှင့် ခုနစ်စဉ်ကြွယ်စား

ဒုတိယအကြိမ်

THE
MAY

(၁)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီရုံးခန်းအတွင်း၌

“မန်တလီကရင်မိနယ်ရီတန်း ခေါ် တစ်လအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
ရာဇဝတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်သည့် အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကို ရေးသားနေစဉ်တွင်
ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ပြာတာ မောင်ရွှေရောက်ရှိလာပြီး.....”

“အရေးတော်ပုံ ပေါ်ပြန်ပြီ ဆရာရေ၊ မင်းကြီး ရုံးခန်းထဲကို
အမြန်ဆုံးလိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ...

“အတော်ရှုပ်တဲ့ မင်းကြီးပဲ၊ ရီတန်းလေးတောင်
ဖြောင့်ဖြောင့်အောင်မရေးရဘူး”

ဟု ညည်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လုပ်လက်စ အလုပ်များကို
ရပ်တန့်လိုက်ပြီး မင်းကြီးရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ရုံးခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုကို
မျက်နှာသေလေးများနှင့် တန်းစီနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
စုံထောက်ဦးပေါဦး၏ နံဘေးတွင် ဝင်ရောက်တန်းစီ လိုက်ပြီး ၎င်းအား...

“ခင်ဗျား တော်တော်အားကိုးရတယ်၊ ကျုပ်ကိုတောင် လာမခေါ်ဘူး”

ဟု တီးတိုး ကြိမ်းမောင်းနေစဉ်တွင် စုံထောက်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို
မြင်သွားပြီး....

“မြည်းသတ္တဝါလို အပျင်းထူတဲ့ လူကလေး၊ ဘယ်မှာအိပ်ပျော်နေသလဲ၊
ဒီမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်ပြန်ပြီ၊ လူကလေးတို့ မြန်မာတွေဟာ အားအားရှိတိုင်း
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သတ်ဖြတ် နေကြတယ်။ တာမွေသချိုင်းထမြော
လူတစ်ယောက် အသတ် ခံရပြီး သေနေတယ်လို့ တာမွေဂါတ် က

အကူအညီတောင်းနေပြီ ဒါကြောင့် လူလေးတို့ အမြန်ဆုံးသွားကြပါ။
လူသေအလောင်းကြီးကို ကြည့်ပြီး သဲလွန်စတွေ ရှာကြပါ။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုလည်း ခေါ်ပါ။ ကျွန်ုပ်လည်း ဖုန်းဆက် လိုက်ပါပြီ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို ရုံးခန်းတွင်းမှ မောင်းထုတ်လေ၏ ။
ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ရုံးခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးက.....

“ခင်ဗျားကို ဝင်မခေါ်မိတာ စိတ်မရှိနဲ့ဗျို့၊ ကျုပ်လည်း ရေအိမ်သွားရင်း
မျက်စိလည်ပြီး မင်းကြီးရုံးခန်း ရောက်သွားတာဗျ။ ခင်ဗျား နောက်ကျပြီး
ရောက်လာတာ ကံကောင်းတယ်ဗျ။ မင်းကြီး အဆူအကြိမ်းဒဏ်
မခံရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ လူစုတော့ ကံဆိုးသူမောင်ရှင်ဖြစ်ပြီး
ဒုက္ခငရဲခံလိုက်ရတယ်ဗျို့”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအချိန်တွင် စုံထောက်ကိုတင်လှတို့လူစုသည်
စီအိုင်ဒီပိုင် ကားစုတ်ကြီး ကို တွန်းနှိုး၍ မီးခိုးတလူလူနှင့် မောင်းနှင်သွားလေ၏ ။
ဦးပေါ်ဦးက.....

“ဟိုလူတွေကတော့ ကိုမင်းအောင်ထက်ဦးအောင် အလှအယက်
သွားကြပြီဗျို့၊ ကျုပ်တို့ လည်း သွားကြစို့”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဖို့ဒ်ကားစုတ်လေးကို စက်နှိုး၍
တာမွေဘက်သို့ မောင်းနှင် ခဲ့လေ၏ ။ တာမွေသချင်းအဝင်ပေါက်သို့
ရောက်သောအခါ ဦးပေါ်ဦးက...

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ဝင်မခေါ်တော့ဘူးလားဗျ။
သူမပါရင်မဖြစ်ဘူးနော်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က..

ကိုမင်းအောင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီဗျ။ ကျုပ်တို့ ထက်ဦးအောင်

ရောက်နှင့်နေပြီထင် တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကားကို တာမွေသချင်းထဲသို့ မောင်းနှင်၍ ဝင်ခဲ့လေ၏။ သချင်းအလယ်ရှိ ဧရပ် ကြီးတစ်ဆောင်အနီးတွင် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုနှင့် တာမွေဂါတ်မှ ပုလိပ်များကို တွေ့ရလေ ၏။ စုံထောက်ကိုတင်လှတို့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ပရိသတ်များအလယ်တွင် လူတွင်ကျယ်လုပ်နေ ကြ၏။

ကိုစိန်မြင့်သည် အလောင်းကြီး၏ အနီးတွင်ကပ်၍ မရဲတရဲကြည့်လိုက်ပြီး ဟန်ပါပါဖြင့်...

“ဒီလူဟာ တာမွေသချင်းထဲမှာ လာပြီးသေနေတယ်ဆိုတော့ လူကောင်းသူကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူဆိုးအချင်းချင်း ဝေစုခွဲရာက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး လူသတ်မှုဖြစ်တာပဲ လူဆိုးစာရင်း မှာ ရှာကြည့်ရင် သေသူရဲ့အကြောင်းကို သိပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုတင်လှကလည်း...

“သေသူရဲ့ ရင်ဝမှာ ဓားစိုက်ပြီး သေနေတာကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူဆိုးတွေဟာ အဆင့် အတန်းမြင့်တဲ့လူဆိုးတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ သေနတ်တွေဘာတွေ မသုံးနိုင်သေးဘူး”

ဟု ကြောင်စီစီအသံဖြင့် ကောက်ချက်ချလေ၏။ သေသူသည် ရုပ်အကျအညီနှင့် လေး ထောင့်ကွက် ချည်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ လက်မောင်းနှင့် လက်ဖျံတွင် ဆေးမင်ကြောင်များ ထိုးထား၏။ တိုက်ရဲခိုက်ရဲသော ရုပ်ရည်မျိုးလည်းဖြစ်၏။ ရင်ဝတည့်တည့်တွင် ဓားမြှောင်တစ် ချောင်း အရိုးထိ နစ်ဝင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်က လူသေအလောင်းကိုကြည့်ရင်း ဦးပေါ်ဦးအား....

“ကျွန်ုပ်တို့လည်း တစ်ခုခုတော့ ပြောဦးမှထင်တယ်။ တာမွေဂါတ်က

ပုလိပ်တွေက နားစွင့် နေတယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးက...

“အေးဗျာ.. အရေးထဲ ကိုမင်းအောင်က ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး။

ကျုပ်လည်း ဘာပြော ရမှန်း မသိလို့ ငြိမ်နေတာဗျ။ ဟိုလူတွေလိုလည်း ပေါချာချာတွေ မပြောချင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခိုက်မှာပင်...

“သေသူဟာ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတစ်ရပ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်

တတ်မြောက်ထားသူဖြစ်တယ်။ သေသူနဲ့ လူသတ်သမားဟာ တာမွေသချိုင်း ထဲမှာ

ချိန်းဆိုပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တာပဲ။ လူသတ်သမားရဲ့ လက်နက်ဟာ

ဓားမြှောင်နှစ်လက်ပဲဖြစ် တယ်။ လူသတ်သမားဟာ သေသူထက်စောပြီး

တာမွေသချိုင်းထဲကို ရောက်နေခဲ့တယ်။ ဇရပ် ပျက်ကြီးထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့တယ်။

လူသတ်သမားဟာ ရဲရင့်တည်ကြည်ပြီး သွေးအေးတဲ့ လူမျိုး ပဲ။ သိုင်းပညာကိုလည်း

အတော်ကျွမ်းပုံရတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက် ခဲ့တယ်။

သေသူရဲ့ဓားဟာ အင်မတန် အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ဓားတစ်လက်ပဲ။

ဒီဓားအတွက်ကြောင့် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့တယ်လို့တောင် ဆိုနိုင်တယ်။

လူသတ်သမားဟာ ဓားကို ယူဆောင်သွားခဲ့တယ်။ သေသူဟာ သင်္ချိုင်းထဲကို

အနောက်ရပ်က ဝင်လာခဲ့တာဖြစ်မယ်။ သူဟာ အုတ်ဂူတစ်လုံးပေါ် တက်ပြီး

လူသတ်သမားကို ရှာဖွေတယ်။ လူသတ်သမားကို ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ လူသတ်သမားဟာ သေသူကို ကြိုမြင်တွေ့သွားလို့

ရှောင်ပုန်းနိုင်လို့ပဲ။ လူသတ်သမားဟာ ဟောဒီသစ်ပင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်နေတယ်။

သေသူ ရှာလို့မတွေ့တော့မှ သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ဆင်း လာခဲ့တာပဲ။

စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ အသားစီးကယူထားတဲ့သဘောပဲ။ နောက်ပြီးတော့မှ သူတို့နှစ်

ဦးဟာ အကြိတ်အနယ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ တိုက်ခိုက်တဲ့အချိန်ကတော့

သန်းခေါင်းယံအချိန် ကြီးမှာပဲဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညက လပြည့်ညဆိုတော့ အလင်းရောင်ကောင်းကောင်း ရခဲ့ တယ်”

ဟူသော သံလိုက်ဓာတ်ကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်အားကောင်းလှသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏ ။ ထိုအသံရှင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းစွာသိ၏ ။ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင် ပင်ဖြစ်၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အသံကို ကြားသည်နှင့် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် တီကို ဆားနှင့်ပက်သကဲ့သို့ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အသံရှင်ကို ရှာဖွေလေ၏ ။

ထိုအခါ အုတ်ဂူတစ် လုံး၏ အနီးတွင် လွင့်ပျံ၍ တက်လာသော ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့များကို တွေ့လိုက်ရလေ၏ ။ ကျွန်ုပ် သည် အုတ်ဂူ၏ အနောက်သို့ ပြေးကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာကို သက္ကလပ်ဦးထုပ်ဖြင့် အုပ်ထားပြီး ပက်လက်လှန်အိပ်နေသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ အိပ်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းကြီး ဖုန်းဆက်ပြောလို့ အစောကြီးကြိုရောက်နေတာ အိုင်ပီ၊ အိုင်ပီတို့ စစ်ဆေးပြီး ရင် သွားကြပါစို့...”

ဟု ပြောလေရာ အနားရောက်သောဦးပေါဦးက... “ ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ။ ကိုမင်းအောင် စစ်ဆေးပြီးရင် တရားခံကို ကိုင်ခနဲ မိမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးလည်း အပိုပါပဲ။ သွား ကြမယ်”

ဟု ဝင်ရောက်၍ ပြောဆိုလေသည်။ ထို့နောက် သေသူ၏ ပါးစပ်ကိုဖြုတ် နှိုက်ကြည့်နေသော စုံထောက်ကိုတင်လှ၏ အနီးသို့ သွား၍ ...

“ဟေ့လူ ဘိုင်ပြတ်လို့ ရွှေသွားတွေ ရှာနေတာလား”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏ ။ မှတ်စုစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ထုတ်၍

မှတ်သားနေသော စုံထောက် ကို မြင့်စိန်အား...

“မမိတဲ့ပန်းကို တုံးခုပြီး လှမ်းမနေနဲ့ဗျို့ ဖားတုလို့ ခရုရန်ရင်
ဖင်ကျိုးရုံပဲရှိမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒီတစ်သက် ကိုမင်းအောင်ကို မမိနိုင်သေးဘူး။
စိတ်ကောင်းကောင်းထား”

ဟု မခံချင်အောင် ပြောဆိုလေရာ စုံထောက်ကိုမြင့်စိန်သည်
ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားလေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကားဆီသို့ သွားနှင့်နေပြီဖြစ်၏ ။
တာမွေသချောင်းထဲမှ ကားမောင်း ထွက်သွားသောအခါ ကိုမင်းအောင်က...

“အဝိုင်းကြီးထိပ်က ချစ်တီးဆိုင်ကို မောင်းဗျို့၊ ဒီနေ့ နေ့လယ်စာကို
ချစ်တီးထမင်း စားရ အောင်”

ဟုဆိုသဖြင့် တာမွေအဝိုင်းကြီးဘက်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏ ။
တာမွေအဝိုင်းကြီးဘက်ကို ကားပတ်မောင်းသောအခါ ဦးပေါ်ဦးက...

“အင်္ဂလိပ်တွေဟာ မြို့တည်တဲ့နေရာမှာ ဘာသဘောနဲ့ အဝိုင်းတွေ
ထည့်ဆောက်ထား လဲ မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေရာ ကိုမင်းအောင်က...

“ရန်ကုန်မြို့ကွက်ကို ရေးဆွဲတဲ့သူက လက်ဖတင်နင်
အေဖရေဇာဆိုတဲ့သူဗျ။ သူဟာ မြို့ဝင် လမ်းဆုံးလမ်းမနဲ့ လမ်းကျယ်ကြီးတွေမှာ
မြက်ခင်းဝိုင်းကြီးတွေထည့်ပြီး ရေးဆွဲသွားခဲ့တယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ဗျာ
ရန်သူနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် မြက်ခင်းဝိုင်းကြီးတွေမှာ အမြောက်တွေဆင်ပြီး
လေးဖက်လေးတန်ကို ခုခံဖို့ဖြစ်တယ်”

ဟု ဝင်ရောက် ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က ...

“ကိုမင်းအောင်ကတော့ဗျာ ဗဟုသုတစုံပါလေ့”

ဟု ဝင်ရောက်ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ ချစ်တီးဆိုင်တွင် ထမင်းနှင့်
ဟင်းများကို မှာယူစား သောက်ပြီးနောက် ဦးပေါ်ဦးက

“ထုံးစံအတိုင်း သဲလွန်စ ကောက်ယူပုံလေး ရှင်းပါဦး ကိုမင်းအောင်၊
ကျုပ်တို့ ပညာယူရ အောင်လို့...”

ဟုဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်ကဝင်၍ ...

“ပညာယူပေါင်းလည်း များပါပြီဗျာ”

ဟု ဝင်ရောက်၍ နောက်ပြောင်လိုက်လေ၏။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ချစ်တီးထမင်းကို
လက်စသတ်အောင်စားသောက်လိုက်ပြီး...

“သေူသူရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆေးမင်ကြောင်တွေ ထိုးထားတယ်ဗျ။
အင်းကွက်တွေရော၊ စ ဓ ဗ ဝ တွေရော၊ နငယ် နကင်းပိတ်တွေရော စုံနေတာပဲ။
ဒီနေ့ ခေတ်ပညာတတ်တွေဟာ ဆေး မင်ကြောင်ထိုးလေ့မရှိဘူး။ သူရဲ့ လက်ခုံပေါ်
အညိုအမည်းစွဲနေတာတွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း
သက်သေပြနေတာပဲ။ လက်ခုံးပေါ်က အင်းကွက်နှစ်ခုဟာ
အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်တွေ ထိုးလေ့ရှိတဲ့ သက်စောင့်အင်းဗျ။ ဒါကြောင့်
သေူဟာ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ ရှင်းပြီလား”

“ရှင်းပါပြီဗျာ ရှင်းပါပြီ။ ဆက်ပါဦး”

“သေူသူရဲ့ ရင်ဝမှာ စိုက်နေတဲ့ ဓားမြှောင်ဟာ လက်ကိုင်ရိုးမှာ ယင်နဲ့
ယန်တံဆိပ်ကို တွေ့ ရတယ်။ ယင်ဟာ ညဘက်ကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ ယန်ဟာ
နေ့ဘက်ကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ ရင်ဝမှာ စိုက်ပြီး ကျန်နေခဲ့တဲ့ ဓားမြှောင်ဟာ “ယင်”
ဓားမြှောင်ပဲ။ ဒါကြောင့် လူသတ်သမားရဲ့ လက်နက်ဟာ ဓားမြှောင်နှစ်လက်လို့ ပြော
ခဲ့တာပဲ။ ဧရပ်ပျက်ကြီးရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ ပိုလိုစီး ကရက်တိုလေးတွေ
တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဆေးလိပ်တို လေးခုတိတိကို တစ်နေရာတည်းမှာပဲ ထိုးချေ

ထားတယ်။ ဒါဟာ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရှိတာကို ပြတော့ပဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းဆိုပြီး စိတ်လှုပ် ရှားနေတဲ့သူမျိုးဆိုရင် ဆေးလိပ်တိုတွေဟာ ပြန့်ကျဲနေရတတ်တယ်။ သူဟာ တစ်နေရာတည်းမှာ ထိုင်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်နေတာပဲ။ သူထိုင်နေတဲ့ နေရာက အမြင့်မှာဆိုတော့ သေသူ ရောက်လာတာ ကြိုမြင်ရတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ဇရပ်ပျက်ကြီးအနီးက သစ်ကိုင်းကို ဆွဲခိုပြီး သစ်ပင် ပေါ် တက်ပုန်းလိုက်တယ်ဗျ။ ဇရပ်ပျက်ကြီးအနီးမှာ သစ်ရွက်တွေ ပြုတ်ကျနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သေသူဟာ ချိန်းဆိုထားတဲ့ ဇရပ်ပျက်ကြီး အနီးကို ရောက်လာပြီဗျ။ သေသူဟာ လူ သတ်သမားကို မမြင်လို့ အုတ်ဂူပေါ် ခုန်တက်ပြီး ရှာဖွေခဲ့တယ်ဗျ။ သေသူရဲ့ ဖိနပ်ရာကို အုတ်ဂူ ပေါ်မှာ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့မှ လူသတ်သမားဟာ သစ်ကိုင်းပေါ်က ခုန်ဆင်းလာတာဗျ။ သေသူ ဟာ လက်နက်တစ်ခု ဆောင်လာခဲ့တယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ အဖိုးတန်တဲ့ ဓားရှည် တစ် လက်ပဲ ဒီလက်နက်ကို လူသတ်သမားက ယူသွားတယ်ဗျ။ ဒီဓားရှည်ကြောင့်ပဲ တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့ ပုံရ တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ပွဲဟာ အတော်ပြင်းထန်ပုံရတယ်။ အုတ်ဂူတွေမှာ ဓား ဒဏ် ရာတွေကြောင့် ပဲထွက်နေတာတွေ့ရတယ်။ လူသတ်သမားဟာ အငြိုးအတေး အတော်ကြီးတယ်။ ဓားမြှောင်ကို ရင်ဝကနုတ်ယူမသွားဘူး။ မသေမရှင်ဖြစ်ပြီး ဝေဒနာခံစားစေချင်ပုံရတယ်။ လူသတ် သမားဟာ သချင်းအဝင်ပေါက်ဝကပဲပြန်ထွက်သွားခဲ့တယ်ဗျ”

ဆားပုမင်းအောင်၏ စကား ဆုံးသောအခါ ဦးပေးဦးက...

“ပြည့်စုံပါပေဗျာ။ လူသတ်သမားနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတာကို လိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသလား တောင် အောက်မေ့ရတယ်။ ကိုမင်းအောင်ကတော့ ပါရမီရှင်ပါပဲ”

ဟု အားရပါးရ ချီးမွမ်းလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဦးပေါ်ဦး၏ စကားကို မတုံ့ ပြန်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မအူကုန်းလမ်းကျယ်ဘက်ကို ခဏမောင်းစမ်းပါ အိုင်ပီ”

ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဖို့ဒ်ကားစုတ်ကလေးကို မအူကုန်းဘက်သို့
မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

မအူကုန်းလမ်းကျယ်ထိပ်တွင် မျက်လှည့်ဝိုင်းတစ်ခု ပြသနေသည်ကို
မြင်သဖြင့် ကိုမင်း အောင်က ကားကိုရပ်စေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က...

“မျက်လှည့်ကြည့်ဦးမလို့လား ကိုမင်းအောင်ရဲ့”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုမင်းအောင်က...

“မကြည့်ရဲပါဘူးဗျာ မျက်လှည့်ဆရာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟု ဖြေလေ၏။ မျက်လှည့်ဆရာသည် နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့ရှိသော
လူလတ်ဝိုင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏ တပည့်ဖြစ်သူသည် ဘင်ကိုထု၍
လူစုပေးနေလေ၏။ မျက်လှည့်ဆရာသည် စားပွဲခုံတစ်ခု ပေါ်သို့
တောင်းအလွတ်တစ်လုံး အုပ်လိုက်ပြီး သူ၏ တပည့်ဖြစ်သူဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဘာလိုချင်လဲကွ လိုချင်တာရမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ တပည့်ဖြစ်သူက...

“ဒူးရင်းသီး စားချင်တယ် ဆရာရယ်၊ ဟိုဘက် အဒေါ်ကြီးဆိုင်မှာ
တစ်လုံးကို တစ်မူးဆိုလို့ ဝယ်မစားနိုင်ဘူး ဈေးကလည်း ကြီးလိုက်တာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ပရိသတ်များလည်း ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်၏။
မျက်လှည့်ဆရာက မာန်ပါပါဖြင့် ဟန်ရေးပြလိုက်ပြီး...

“အပ်ချလောင်း”

ဟုဆိုကာ တောင်းကြီးကို ပြန်ဖွင့်ပြလိုက်သောအခါ ဒူးရင်းသီးနှစ်လုံးကို
တွေ့လိုက်ရ၏။ မျက်လှည့်ဆရာက သူ့တပည့်အား...

“တပည့်တစ်လုံး ဆရာတစ်လုံး စားမယ်”

ဟုဆိုလိုက်လေရာ ပရိသတ်များလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်လှည့်ဆရာက အနီးရှိ စာရွက်များကို ဆုတ်ဖြ၍ တပည့်ဖြစ်သူကို ဝါးစားစေ၏။ ပြီး နောက် ရေတစ်ခွက်ကိုယူ၍ တိုက်လိုက်ပြီး တပည့်ဖြစ်သူ၏ ပါးစပ်ထဲမှ ရောင်စုံစက္ကူစ အရှည်ကြီး ကို ထုတ်ပြလေ၏။ ပရိသတ်များသည် တအံ့တဩ ချီးမွမ်းကြလေ၏။

မျက်လှည့်ဝိုင်း အတွင်းသို့လည်း ပိုက်ဆံများ၊ ပစ်ပေးကြလေ၏။ မျက်လှည့်ဆရာသည် မျက်လှည့်ဝိုင်းကို သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး ထမင်းထုပ်များကို ဖြေ၍ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် စား သောက်နေလေ၏။ ကိုမင်းအောင်သည် ကားထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ၍ စောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။

မျက်လှည့်ဆရာသည် ထမင်းစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကို မီးညှိရန် ကြံလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကိုမင်းအောင်သည်မျက်လှည့်ဆရာအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး...

“ဆေးပေါ့လိပ်မသောက်စမ်းပါနဲ့ဗျာ ကျုပ်ကိုပေးစမ်းပါ စီးကရက်ဖြစ်အောင် လုပ် ပေးပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ မျက်လှည့်ဆရာ၏ ဆေးပေါ့လိပ်ကို တောင်းယူလိုက်လေ၏။ မျက်လှည့်ဆရာက ကိုမင်းအောင် လက်ထဲသို့ ဆေးပေါ့လိပ် ထည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ စီးကရက်ကောင်းကောင်း မသောက်ရတာ ကြာပြီဗျ။ ဂရေစီယာရေခဲတောင်စီးကရက်သောက်ချင်တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လက်ထဲတွင် ရှိနေသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို လက်ဝါးထဲတွင် ဖိခြေလိုက်ပြီး လက်ဖြန့်လိုက်လေရာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ဂရေစီ ယာစီးကရက်တစ်လိပ်ကို အံ့ဩဖွယ်မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မျက်လှည့်ဆရာသည် စီးကရက် ကိုကြည့်၍ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ပြကွက်ပဲ ဆရာကိုမင်းအောင် ကျွန်တော့်လို မျက်လှည့်ဆရာတောင် တအံ့တဩ ဖြစ်လောက်ပါပေတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ မျက်လှည့်ဆရာနှင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သိဟောင်း ကျွမ်း ဟောင်းများဖြစ်ဟန်တူ၏။ တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်နေကြ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မျက်လှည့်ဆရာအား လမ်းတစ်ဖက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို မေးမြန်းနေလေ၏။ ခဏ ကြာမှ ကားဆီပြန်လာပြီး..

“လသာလမ်းကို မောင်းဗျို့”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားကို ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်ရပြန်၏။ ဦးပေါ်ဦးက...

“တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ဆက်နေပါလား ကိုမင်းအောင်ရဲ့ အမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာထူး သေးလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဘာမှ မထူးသေးဘူးဗျ။ သဲလွန်စ ရှာတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ တရားခံဟာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ အမှုအခင်း ကြည့်ရတာ အဖိုးတန်တဲ့ ဓားတစ်လက်ရဲ့ ရန်ငြိုးရန် စ တစ်ခုကြောင့်ဖြစ်ရတာ ပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက..

“ဓားတစ်လက်ကြောင့်များ လူ့အသက်ကို သတ်ရတယ်လို့ဗျာ ဓားက ဘယ်လောက် များ တန်ဖိုးရှိလို့တုန်း”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ရာဇဝင်မှာ ပြည်တန်းတဲ့ဓား ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ မြန်မာဘုရင်တွေမှာ ရှိအပ်တဲ့ မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးမှာ ခဂ္ဂဆိုတဲ့ သန်လျက်

ပါတယ်လေဗျာ။ သန်လျက်ဆိုတာ အသွားနှစ်ဖက်ပါတဲ့ ဓားတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ဓားတွေရဲ့ အစွမ်းကလည်း မသေးဘူးဗျ။ ဒွတ္တ ဘောင်မင်းကြီးရဲ့ လက်သုံးတော်ဓားဟာ နွားလည်ပင်းကိုတောင် အကွင်းလိုက် ဖြတ်ချနိုင်တယ် ဗျ။ စစ်ကိုင်းမင်း သင်္ခယာစောယွန်းရဲ့ နန်းစဉ်တော်ဓားကတော့ ဆင်ဦးခေါင်းကိုတောင် ပြတ်ကျ အောင် ဖြတ်ချနိုင်တယ်တဲ့။ အင်းဝဘုရင် မင်းခေါင်ရဲ့ ဓားကတော့ ငွေသားတုံး နှစ်မိုက်ခန့်အပုံ လိုက် အကုန်လုံး ခုတ်ချနိုင်တယ်။ မိုးညှင်းမင်းကြီးရဲ့ နရဏီရွှေဓားကတော့ ယမေသား အပင်ကြီး ကို ဓားတင်ပြီး ခုတ်မယ် မိုးရုံနဲ့ ရုက္ခစိုးတောင် ထွက်ပြေးရသတဲ့။ တကောင်းပြည် နန်းပွဲမှာ ပန်းပဲ မောင်တင့်တယ်လုပ်တဲ့ဓားဟာ အသွားရှစ်သစ်ရှိသတဲ့။ မောင်ပေါက်ကျိုင်း နဂါးကိုခုတ်တဲ့ ဓားမ ကုတ်ကြီးကတော့ တရုတ်ကြီးခြောက်ချီပြီး မတာတောင် နည်းနည်းမှ မကြွဘူးတဲ့ဗျာ ဓားတွေရဲ့ အကြောင်းကို ပြောရရင် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဆိုသလိုပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က ကိုမင်းအောင်စကားဆုံးသည်နှင့်...

“ကိုမင်းအောင်ကတော့ဗျာ ဗဟုသုတနဲ့ပြည့်စုံပါပေတယ် ဓားတွေရဲ့ အကြောင်း လည်း သိနေတာပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုကလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က “ကျုပ်ကို မချီးမွမ်းနဲ့ဦးဗျ။ ကျုပ်တို့ အခုသွားမယ့် လသာက တရုတ်အမျိုးသား ရှောင်ဖုန်းဆိုတာ ဓားနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူ မသိတာ မတတ်တာ မရှိလောက်အောင် ဗဟုသုတနဲ့ပြည့်စုံတယ်ဗျ။ ကျုပ်သိတာ တတ်တာရဲ့ တစ်ဝက်ကို မမီနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးက-

“ကျုပ်သိတဲ့ ဓားကတော့ ကိုင်းခုတ်ဓားနဲ့ ဓားမပဲဗျ”

ဟု နောက်ပြောင်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က....

“အရပ်သုံးစားတွေကတော့ ငှက်ကြီးတောင်စား၊ လေးကစား၊

ကိုင်းခုတ်စား၊ စလူးဖူးစား၊ ခါးပတ်စား၊ စားမြောင်၊ စားမကြီး၊ စားမဦးတို၊ စားချွန်၊
စားမောက်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးရှိတယ်ဗျ။ ရာဇဝင် မှာ ထင်ရှားတဲ့ စားတွေကတော့
ယိမ်းနွဲ့ပါစား၊ သီလဝင်စား၊ သံရှင်စား၊ စကြာစားတော်၊ နန်းစဉ် စား စသဖြင့်
ရှိသေးတယ်ဗျ”

ဟု ဆိုလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က

“စားတွေအကြောင်း စားလိုက်ပါဦးဗျာ မျက်လှည့်ဆရာက အမှုနဲ့
ဘယ်လိုပတ်သက်လဲဗျ”

ဟု မေးမြန်းလေး၏ ။ ကိုမင်းအောင်က...

“မျက်လှည့်ဆရာ နာမည်က ကိုဘဦးတဲ့ဗျ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါပဲ၊
သူဟာ ညက တာမွေ သချင်းထဲမှာဖြူစို့တဲ့ လူသတ်မှုကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့
မြင်ခဲ့ရတယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုဘဦး နေတာက တာမွေသချင်းထဲက
ဇရပ်ပျက်ကြီးထဲမှာဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဦးပေါ်ဦးက တအံ့တသြဖြင့်...

“ကိုမင်းအောင်ကတော့ဗျာ အပေါင်းအသင်း စုံပါပေ၊ တာမွေသချင်းမှာ
နေတဲ့သူနဲ့လည်း သိကျွမ်းနေတာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က...

“တာမွေသချင်းမှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ သုဘရာဇာ ရွှေဗျိုင်းဆိုတာ
ရှိသေးတယ်ဗျ၊ ဒီလူကြီး က ရွာခဏပြန်သွားတယ်ဗျ။ ကိုဘဦးဟာ
ညသန်းခေါင်အချိန်မှာ ဇရပ်ပျက်ကြီးကို လူစိမ်းရောက် လာလို့ မသင်္ကာတာနဲ့
ဇရပ်ပျက်ကြီးရဲ့ ခေါင်းမိုးပေါ်တက်ပုန်းနေတာဗျ။ ဒါကြောင့် ညက လူနှစ်
ယောက်ရဲ့ တိုက်ပွဲကို မြင်တွေ့ခဲ့တယ်။ လူသတ်သမားယူဆေ ခင်သွားတဲ့ စားဟာ

ညသန်းခေါင် အချိန်မှာတောင် ဓားသွားနှစ်ဖက်က အရောင်းတဝင်းဝင်း လက်နေတယ်ပဲဗျ။ အတော် အဖိုးထိုက် တန်ပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ဓားဘုရင် ရှောင်ဖုန်းဆီမှာ သွားမေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ။ သဲလွန်စ ရလို့ ရငြား ပေါ့ဗျာ”

ကိုမင်းအောင်က စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကားသည် လသာလမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင် ရောက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် ကားကို လမ်းနံဘေးတွင်ရပ်၍ ကိုမင်းအောင်ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သုံးထပ်တိုက်တစ်လုံး၏ အပေါ်ထပ် သို့ ဦးဆောင်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ သုံးထပ်တိုက် အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် တရုတ်အမျိုးသားများ ပိုင် အရက်ဘားခန်းတစ်ခုရှိလေ၏။ ဘားခန်းထဲတွင် နေ့လယ်ခင်း ဖြစ်သော်လည်း လူများနှင့် အတော်အတန်း စည်ကားနေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်အတွက် အချို့ ရည်များကို မှာယူရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေလေ၏။ နှုတ်မှလည်း....

“ရှောင်ဖုန်းဟာ ဒီဆိုင်မှာ ရှိတယ်ဗျ။ ဒီနေ့ ရောက်မလာသေးဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ခဏလောက် စောင့်ကြည့်တာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘားခန်းထဲသို့ ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီးချထားသော တရုတ်လူထွားကြီးတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာလေ၏။

တရုတ်လူထွားကြီးကို မြင်လျှင် ဘားခန်းထဲတွင် သောက်စားနေသူများသည် မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်သွားကြလေ၏။ တရုတ်လူထွားကြီး၏ မျက်နှာမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးရှိလေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အပေါ်ပိုင်းကို ဗလာကျင်းထားပြီး အောက်ပိုင်းတွင် တရုတ်ဘောင်းဘီပွကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။ ခါးကြားထဲတွင်လည်း ဓားတစ်ချောင်းကို ဆောင်ထား သေး၏။ တရုတ်လူထွားကြီးသည် အဝင်ပေါက်နားရှိ စားပွဲမှစ၍

အရက်ခွက်များကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ဆွဲသောက်နေလေ၏။

စားပွဲဝိုင်းများတွင် စားသောက်နေကျသူများမှာ တရုတ်လူထွားကြီးကို မည်သူမျှ ရင်ဆိုင် ဝံ့ ဟန်မရှိပေ။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက လေသံတီးတိုးဖြင့်....

“ဗိုလ်ကျလှချည်းလားဗျ။ ကျုပ်တို့ဝိုင်းကို ရောက်ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ ခြောက်လုံးပြူးလည်း မပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ကြံရခက်နေလေ၏။ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များ ဖြစ် လျက်နှင့် လူမိုက်တစ်ယောက်၏ ဗိုလ်ကျစိုးမိုးခြင်းကို ခေါင်းငုံ့ခံနေရခြင်းသည် ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ် ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်ဟန်မရှိဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိလိုက်လေ၏။ လူမိုက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ဝိုင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့ ကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး ဘာမှမပူနဲ့ဟူသောသဘောဖြင့် လက်ကာပြလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လူထွားကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့စားပွဲဝိုင်းသို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ခြောက်လုံးပြူး ယူဆောင်မလာဖြစ်ခဲ့သည်ကို နောင်တရမိလေ၏။ လူထွားကြီးသည် စားပွဲပေါ်တွင် အရက်ခွက်များကို မတွေ့ရဘဲ အချို့ရည်ခွက်များကိုသာ မြင်ရသဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အချို့ရည်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လူထွားကြီး၏ လက်ကို အုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး စီးကရက်မီး ဖြင့် ထိုးချေလိုက်လေရာ လူထွားကြီးသည် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဖက်ခန့်ခွက်ကို လွှတ်ချလိုက်လေ၏။ ဆိုင်ထဲရှိ လူများအားလုံး ကျွန်ုပ်တို့၏ အဖြစ်ကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေလေ ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က တရုတ်လူထွားကြီးကို မခန့်လေးစား

ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဗလကြီးတိုင်း လူမိုက်မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းကို သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ တရုတ်လူမိုက်ကြီးသည် သူရင်ဆိုင်နေသော ရန်သူကို နယ်နယ်နယ်ရ ရ မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရ၍ ခါးကြားမှ ထိုးထားသော ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး လေထဲတွင် တဝိုးဝိုး မြည်အောင် ခုတ်ယမ်းပြလိုက်၏ ။ နှုတ်မှလည်း...

“သေပေတော့”

ဟု ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ရေရွတ်လိုက်လေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကုတ်အကျ...ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ အေးဆေးစွာပင် ရပ်နေလေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရပြီး အထပ်ခိုးပေါ်မှ လွန်စွာပိန်လိုသော တရုတ်တစ်ယောက် ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆင်းလာလေ၏ ။ ထိုတရုတ်က လူထွားကြီးအား...

“အင်မတန် မိုက်မဲတဲ့ကောင် ငါ အရောက်မြန်ပေလို့ပေါ့၊

နည်းနည်းလေးများ နောက်ကျရောက် သွားရင် မင်းရဲ့လက်မောင်း အချိုးခံရပြီ မှတ်ပေတော့”

ဟုဆိုကာ ဆားပုမင်းအောင်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ကိုမင်းအောင်၏ ကုတ်အကျ...ကို ဆွဲလှန်ပြ လိုက်ရာ ကိုမင်းအောင်၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သည် လူထွားကြီး၏ လက်မောင်းကို တည့်မတ်စွာ ချိန် ထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏ ။

ထိုတရုတ်ကပင် ဆက်လက်၍

“ဟောဒီက မိတ်ဆွေကို ပြန်တောင်းပန်လိုက်စမ်း သူဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ အတော်ဆုံး စုံထောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုတာပဲ၊ မင်းလိုကောင်းမျိုး ဆယ်ယောက်လောက်ကို အရည်ကျို သောက်နိုင်တယ် သိလား။”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေရာ လူထွားကြီးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ဦးညွှတ်၍ အနူးအညွတ် တောင်းပန်လေ၏။ ဘားခန်းထဲမှ လူးများလည်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အစွမ်းကိုမျက်မြင် ကိုယ်တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ချီးမွမ်း၍ မဆုံးအောင်ရှိကြ၏။ ပိန်လိုလိုတရုတ်သည် လွန်စွာဩဇာရှိ ပုံရ၏။ သူ့အား လူတိုင်းက လေးစားကြဟန်ရှိ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ထိုသူအား...

“ရှောင်ကိုဖုန်းကို လိုက်ရှာနေတာဗျ။ မေးချင်တာလေး ရှိလို့”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ထိုတရုတ်က တဟား ဟား ရယ်မော၍ ကိုမင်းအောင်၏ ပခုံးကို ဖက်ကာ

“ဘာတွေ သိချင်လို့လဲဗျ။ ကျုပ်ဟာ ဓားတွေကလွဲရင် ဘာမှ မသိဘူးဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင်

ဆားပုလင်းမင်းအောင်လိုက်လံရှာဖွေနေသော ဓားဘုရင် ရှောင် ဖုန်းဆိုသူမှာ ထိုသူဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ

ရှောင်ဖုန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ လူစုအား သူ၏ အခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ရှောင်ဖုန်း၏ အခန်း သည် လသာလမ်းအလယ်ပိုင်းတွင်ရှိ၏။ သူ၏ အိမ်သည် လူနေအိမ်နှင့် မတူဘဲ ဓားပြတိုက်တစ်ခုနှင့် တူ၏။ နံရံကပ်မှန်ဗီရိုများထဲတွင် မြန်မာ့ဓားအမျိုးမျိုးနှင့် အာရှတိုက်ရှိ ဓားများသာမက ဥရောပတိုက်တွင် ကိုင် ဆောင်လေ့ရှိသော ဓားအမျိုးမျိုးကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် ဓားများကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ပတ်၍
ကြည့်ရှုနေစဉ် ဆားပုလင်းမင်း အောင်သည် ရှောင်ဖုန်းထံတွင် သိချင်သည်များကို
မေးမြန်းနေလေ၏။ ဓားဘုရင် ရှောင်ဖုန်းသည် အခန်း တစ်ခုတွင်းသို့
ဝင်ရောက်သွားပြီး တရုတ်ကျမ်းစာအုပ်များကို ယူဆောင်ကာ
ဆားပုလင်းမင်းအောင်အား ပြသနေလေ၏။ ကိုမင်းအောင်သည် လေးနက်စွာ
မှတ်သားနေပုံရ၏။

ဓားဘုရင် ရှောင်ဖုန်းထံမှ ပြန်လာခဲ့သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်
သည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေး နက်စွာ တွေးတော၍ လိုက်ပါလာလေ၏။
ဆားပုမင်းအောင် နေထိုင်ရာ အမှတ် (၇)၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း
နေအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါမှပင်ကိုမင်းအောင်က...

“အမှုက ကျွန်တော် ထင်တာထက် ပိုပြီး ခက်ခဲနက်နဲနေတယ်ဗျ။
အမှုမလိုက်ရတာ ကြာလို့ ပျင်းနေ တာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက...

“အမှုခက်ခဲရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့တော့ မင်းကြီးဆူတာ
ကြိမ်းတာခံရဦးမှာပဲ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေ၏။ ကိုမင်းအောင်က ဦးပေါ်ဦး၏ အမှုအရာကို
ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မပူပါနဲ့ဗျာ တရားခံကို မိအောင်ဖမ်းပေးဖို့ ကျွန်တော်
တာဝန်ယူပါတယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေ၏။ ထိုခါမှပင် ဦးပေါ်ဦး၏ မျက်နှာသည်
ဝင်းပကြည်လင်သွားပြီး...

‘ကိုမင်းအောင်ဟာ စုံထောက်လုပ်ဖို့ ဘုရားသခင်က ပေးသနားတဲ့

လူအစစ်ပါပဲဗျာ”

ဟု အားရပါးရ ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည်ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်အား

စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ သူ၏ အိမ်လေး ထဲသို့ ဝင်ရောက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် အင်းစိန်
စီအိုင်ဒီရုံးသို့ မသွားကြပဲ အိမ်၌ ပင် အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် စုံထောက်
ကိုတင်လှတို့ လူစုသည် မင်းကြီး၏ အဆူအကြိမ်ဒဏ်ကို သနားစဖွယ်
ခံနေကြရရှာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ငယ်စဉ်က ကျောင်းပြေးခဲ့ သည့် အကျင့်ကို
ကြီးသည်အထိ မပျောက်နိုင်သေးဘဲ ရုံးပြေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တန်ရာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် အလှပြင်နေသော ဇနီးသည်၏
နံဘေးတွင်ရပ်၍ ဟိုလို ဝတ်ပါလား သည်လိုဝတ်ပါလားဟု ဆရာလုပ်နေလေ၏။
ထိုအခါ မေက...

“ကိုကို ဆရာ မလုပ်နဲ့ကွာ နားမလည်ရင် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး
မေ့ကို သနပ်ခါသွေး ပေး”

ဟုဆိုသဖြင့် မိန်းမကြောက်ရသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း
သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်ရှေ့တွင်ထိုင်၍ အားရပါးရ သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် မေနှင့်အတူ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။
ရွှေတိဂုံဘုရားကို လက်ယာရစ် တစ်ပတ် ပတ်လိုက်ပြီးနောက် မေက
သောကြာထောင့်တွင် ဘုရားဝတ်ပြုလေ၏။ ထိုအချိန်တွင်
ရွှေတိဂုံဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင် ဦးပေါ်ဦးတို့ ဇနီးမောင်နှံကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။
ဦးပေါ်ဦးက ကျွန်ုပ် ကို မြင်ကာ တဟားဟားရယ်၍ ...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ၊ အကြံတူနေပါလား”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ ထို့နောက် မေနှင့် ဦးပေါ်ဦးဇနီး ခင်ခင်သည်
စကားလက်ဆုံ ကျလေတော့၏။ ခင်ခင်က

“မေ့တစ်ကိုယ်လုံး သနပ်ခါးတွေ မှုန်ပြီး လှနေတာ”

ဟု ချီးမွမ်းလေရာ မေက....

“ကိုကို သွေးပေးတာလေ”

ဟု ကြွားဝါလိုက်လေ၏။ ခင်ခင်ကလည်း

“ဟယ်.... တူလိုက်တာကွယ်၊ ခင်ခင် လိမ်းတဲ့ သနပ်ခါးကလည်း

ကိုပေါ်ဦး သွေးပေး တာ”

ဟု ပြန်လည်ကြွားလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည်

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီး တဟဲဟဲ
ရယ်မောလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဦးပေါ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အိမ်သို့

ရောက်လာပြီးလျှင်...

“ဒီနေ့တော့ ရုံးတံကြဦးစို့ဗျ၊ ရုံးရောက်မှ အခြေအနေကြည့်ပြီး

လစ်သင့်ရင် လစ်ရ တာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဖို့ဒ်ကားစုတ်ကလေးကို စက်နှိုး၍

ဦးပေါ်ဦးနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့ လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးချော မေသည် အိမ်ရှေ့တွင်
လက်ပြ၍ ကျစ်ရစ်ခဲ့ရှာ၏။ လမ်းသို့ရောက်သော အခါ ဦးပေါ်ဦးက...

“ဟေ့လူ.. ကားကို မြို့ထဲမောင်းဗျ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“ရုံးတက်မယ်ဆို မြို့ထဲသို့ ဘာလို့သွားဦးမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက...

“ခင်ဗျား တော်တော်ထူတဲ့သူပဲ၊ ခင်ဗျား မိန်းမရှေ့မှာမို့ ပြောလိုက်တာဗျ။

လျှော်တန်း ဇာတ်ရုံမှာ အိန္ဒိယအကအဖွဲ့ကပြလိမ့်မယ်၊ ဒီနေ့ ဖွင့်ပွဲနေ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့

သွားကြည့်ကြရအောင် ကုလားမလေးတွေ အတော်ချောတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေရာ အပျော်အပါး ဝါသနာထုံသော ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ခါမခေါ်ရဘဲ ဦးပေါ်ဦးနှင့် လိုက်ခဲ့လေ၏။ လျှော်တန်းဇာတ်ရုံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါတွင် ဖွင့်ပွဲနေ့ဖြစ်သဖြင့် လူအများစည် ကား၍ နေလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးက..

“စောသေးတယ်ဗျ၊ ကာဖီဆိုင်ဝင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းရအောင်”

ဟုဆိုကာ ကော်ဖီဆိုင်သို့ဝင်၍ မုန့်နှင့်လက်ဖက်ရည်များကို မှာယူစားသောက်လေ၏။

အတန်ကြာအောင် စားသောက်ပြီးသောအခါမှ ပြချိန် နီးပြီဖြစ်သဖြင့် လျှော်တန်း ဇာတ်ရုံကြီးသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဇာတ်ရုံကြီးထဲတွင် မြန်မာ၊ အိန္ဒိယ လူကုံထံများနှင့် စည်ကားနေလေ ၏။

မှတ်ချက်။ ။ လျှော်တန်းဇာတ်ရုံသည် (ယခင် ပပဝင်းရပ်ရှင်ရုံ ယခု ကုန်သည်ကြီးများ ဟိုတယ်) နေရာတွင် ရှိ၏။ ယင်းရုံကို မြန်မာများက ဖာရစီဇာတ်ရုံဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။ ရပ်ရှင်ရုံ မ ပေါ်မီက ဖာရစီဇာတ်ရုံကိုသာ ကပြကြရန် ဆောက်လုပ်ထားသောရုံ ဖြစ်သဖြင့် ဇာတ်ခုံမှာ လွန်စွာ ကျယ်ပြန့်၏။ ဇာတ်သမားများ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ရန် အခန်းကလေးများ သီးသန့်ရှိ၏။ မြေညီထပ် တစ် ထပ်လည်း ဇာတ်ခုံအောက်မှာ ဆောက်ထားသေး၏။ ရှေးနှစ်ပေါင်း ၆၀ ခန့်က မြန်မာ့လက်ဝှေ့ပွဲ ကြီးပွဲကောင်းများ ဤနေရာတွင် ရုံသွင်းပြသခဲ့ဖူး၏။

(စာရေးသူ)

ဦးပေါ်ဦးသည် ကြိုတင်ဝယ်ယူထားသော ထိုနေရာသို့ ဦးဆောင်၍ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ခြေ ပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီးနောက်....

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဒီလို ဇိမ်ကျနေချိန်မှာ ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုတော့

စီအိုင်းဒီမှာ မင်းကြီး အဆဲအဆို ခံနေရမှာယောင်သေးတယ်ဗျို့”

ဟုဆိုလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးပေါ်ဦးဘေးတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် ဦးပေါ်ဦး သည် ဇာတ်စင်ရှေ့ဆုံး ထောင့်တစ်နေရာတွင်
မတ်တတ်ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ သွားပြီး...

“ဟာ.. ကျုပ်အိမ်က ပစ္စည်းတွေ အလစ်သုတ်သွားတဲ့ ကောင်ပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ဘယ်သူလဲဗျ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဦးပေါ်ဦးက...

“ဘယ်သူရမှာလဲ၊ ကျုပ်မိန်းမ ခင်ခင်ရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲပေါ့ဗျာ။
အိမ်မှာလာတည်းခိုပြီး ကျုပ်တို့ လင်မယားအလစ်မှာ အိမ်မှာရှိတဲ့
အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံး သယ်မသွားတဲ့ ကောင် ပေါ့။
ဇာတ်စင်ရှေ့ဆုံးထောင့်မှာ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေတဲ့ အကျ..အနီနဲ့ကောင်ဗျာ။
ဒီကောင်ကို အမိ ဖမ်းရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထိုင်ခုံမှ ထရပ်လိုက်ပြီး လူသွားလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်သွား လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးပေါ်ဦး၏ နာက်မှ ကမန်းကတန်း
လိုက်ခဲ့လေ၏။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့နောက် နားမှ လွန်းစွာဟိန်းသော အသံကြီးကို
ကြားလိုက်ရလေ၏။

“လူကလေးတို့ ရုံးမတက်ဘဲ ဒီမှာ ပွဲလာကြည့်နေတာလား”

ထိုအသံကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် လိပ်ပြာလွင့်လှမတတ်
တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားလေ၏။ အသံရှင်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏
စုံထောက်မင်းကြီးပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်က အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့်....

‘မင်း.. မင်းကြီးက ဒီရောက်နေတယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေရာ မင်းကြီးက...

“ဟုတ်တယ်.. လူကလေး ကျွန်ုပ်က အိန္ဒိယဇာတ်အဖွဲ့ရဲ့ ဖွင့်ပွဲအတွက် ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရလို့ ခဏလာခဲ့တာ။ အခု ဖွင့်ပွဲပြီးလို့ စီအိုင်ဒီရုံး ပြန်တက်မလို့ပဲ၊ လူကလေးတို့ နှစ်ယောက် ဇာတ်ရုံထဲမှာ ဘာလို့ ပြေးလွှားနေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးသည် မင်းကြီး၏ အမေးကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရာမှ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များကို အလျင်အမြန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“ဒီ .. ဒီလိုပါ သခင်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ နှစ်ယောက် ရာဇဝင်လူဆိုး ဖမ်းမလို့ ပြေးလွှားသွားတာပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ မင်းကြီး၏ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး...

“ရာဇဝင်လူဆိုးက ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်...

“ဇာတ်စင်ရှေ့ဆုံးထောင့်မှာ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေတဲ့ အကျ..အနီနဲ့လူဟာ ရာဇဝင်လူဆိုး မိုက်ခဲ ဆိုသူပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သူ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေတာ နှစ်ရက်တိတိရှိပါပြီ။ သူဟာ အင်မတန် မိုက်မဲပြီး သတ်ဝံ့ဖြတ်ဝံ့တဲ့ သူပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ မင်းကြီးသည်...

“အိုး ဂျေ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဆိုရင် ဒီငရဲကောင်ကို အမြန်ဆုံး သွားဖမ်းပေတော့၊ သူ့ကိုမိရင် လူကလေးတို့ကို ရာထူးတိုးပေး မယ်”

ဟု အမိန့်ပေးလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးသည် သဏ္ဌန်လုပ် သရုပ်တူစေရန် အကျ..အနီ ဝတ် လူကို ဖမ်းဆီးရန် ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုစဉ် အကျ..အနီဝတ်လူမှာ လူအုပ်ထဲတွင် ပြေးလွှားနေသော ဦးပေါ်ဦးကိုမြင်သွားပြီး ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ တက်က တစ်ဖက်တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ပြေးလွှားလေ၏။ ဇာတ်စင် ရှေ့တွင် တီးမှုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေသော တီးပိုင်းအဖွဲ့သားများလည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးသည် လူအုပ်ကြီးထဲတွင် တိုဝှေ့၍ ပြေးလွှားနေရသဖြင့် ထင်တိုင်း မပေါက်နိုင်ဘဲ အကျ..အနီနှင့်လူကို လက်လွှတ်လိုက်ရလေ၏။ ထိုသူသည် လျော်တန်းလမ်းအတိုင်းပြေးသွား ၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အနားသို့ ရောက်ရှိလာပြီး...

“ရာဇဝင်လူဆိုး လွတ်သွားပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က ရယ်ချင်နေသောမျက်နှာကို ထိန်း၍ ...

“လွတ်သွားပြီ သခင်၊ လူအုပ်ထဲမှာဆိုတာ ဖမ်းဆီးဖို့ မလွယ်ဘူး”

ဟု လွန်စွာ စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် ဖြေလိုက်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကလည်း...

“ဒီလူကို လက်ရဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားပြီးမှ လက်လွှတ်လိုက်ရတာ အင်မတန် နစ်နာတယ်သခင်”

ဟု ဖြေဆိုလိုက်လေ၏။ မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို လွန်စွာသဘောကျသွားပုံရ၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး လူကလေး၊ လူကလေးတို့ ရာဇဝင်လူဆိုးဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားတာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ပဲ၊ ဒါကြောင့် လူကလေးတို့နှစ်ယောက်ကို အမှုထမ်းကောင်းလက်မှတ်ပေးမယ်။ နောင်လည်း ဒီလို ကြိုးစားပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးသည်

ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် သခင်”

ဟု သံပြိုင် ပြောဆိုလိုက်လေတော့၏။

မင်းကြီးထွက်ခွာသွားသောအခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် အူတက်မတတ်
ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက...

“ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ကျုပ်တို့ လူမိုက်ကံကောင်းဖြစ်သွားပြန်ပြီဗျို့”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က..

“ဒါ ပစ္စည်းတွေ အလစ်သုတ်သွားတဲ့ ခင်ဗျားယောက်ဖကျေးဇူးဗျ၊
ဒီကောင် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ထွက်ပြေးသွားတာ ကျုပ်တို့အတွက်
ကောင်းသွားတယ်၊ မင်းကြီးရှေ့မှာ သဘာကျတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးက တဟားဟား ရယ်မော၍ ...

“အေးဗျာ ဒီကောင်လည်း ကျုပ်နဲ့တွေ့မှ ရာဇဝင်လူဆိုးမိုက်ခဲ
ဖြစ်ရတယ်ဗျို့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် နာမည်ကောင်းလက်မှတ်
ရတဲ့အတွက် ဒီကောင့်ကို ကြံဖန် ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ကံကြမ္မာက ကျုပ်တို့ကို မျက်နှာသာပေးပြန်ပြီဗျို့”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ စကားသည် မှန်ကန်လှ၏။ ကံကြမ္မာသည်
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား အင်စီအိုင်ဒီရုံး၌ ပင် မျက်နှာ သာပေးဆဲရှိ၏။

ထိုနေ့က မင်းကြီးသည် လျှော်တန်းဇတ်ရုံကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက်
စီအိုင်ဒီရုံးသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ စီအိုင်ဒီရုံးရောက်သောအခါ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့

လူစုအား အမှုအခြေအနေကို မေးမြန်း၍ ကြိမ်းမောင်း ရန်အလို့ငှာ သူ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ပြာတာမောင်ရွှေမှတစ်ဆင့် အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ထုံးစံအတိုင်း စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် မျက်နှာသေလေးများဖြင့် မင်းကြီးရုံးခန်းထဲသို့ ဝင် ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

မင်းကြီးက ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုကိုမြင်သည်နှင့် စားပွဲခုံကို လက်သီးဖြင့်ထု၍ ...

“မြည်းသတ္တဝါလို အပျင်းထူတဲ့ စုံထောက်တွေ၊ တာမွေသချည်းထဲက လူသတ်မှုရဲ့ တရားခံကို ဘယ်တော့မှ ဖမ်းပေးမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့် သည် မင်းကြီးရှေ့သို့ ထွက်ကာ ဒူးထောက်လှမတတ် ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး

“တရားခံကို တစ်လအတွင်း ဖမ်းဆီးနိုင်မှာပါ သခင်၊ တရားခံဟာ တိမ်းရှောင်နေပါတယ်။ သူဟာ တာမွေသချည်းထဲက သုဘရာဇာတစ်ယောက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုစိန်မြင့်၏ စကားကြောင့် မင်းကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“What သုဘရာဇာ (သုဘရာဇာဆိုတာ ဘာလဲ) ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဘိလပ်ပြန် ဆရာပွဆိုသော စုံထောက်ကျော်ကြီးက ဝင်ရောက်၍ ...

“သုဘ” ဆိုတာ ကောင်းသောလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်၊ “ရာဇာ” ဆိုတာဘုရင်ကို ခေါ်တာပါ။ ဒါကြောင့် “သုဘရာဇာ” ဆိုတာကောင်းသောဘုရင်ကို ခေါ်တာပါ”

ဟု ဝင်ရောက်၍ ရှင်းလင်းပြလေရာ မင်းကြီးသည် ပို၍ မျက်စိလည်သွားပြီး...

“သချင်းထဲမှာ ဘုရင်ရှိတယ်၊ ကျွန်ုပ်ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်။
ဘုရင်က ဘယ်သူတွေကို အုပ်ချုပ်မှာလဲ”

ဟု အကြောင်ကြောင် ပြန်မေးလေရာ စုံထောက်ကိုတင်လှတို့ လူစုသည်
သုဘရာဇာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ၎င်းတို့ တတ်ကျွမ်းထားသော အင်္ဂလိပ်စကား
အကျိုးအပဲ့များနှင့် မင်းကြီးနားလည်အောင် အတော်ပင် ကြိုးစားပမ်းစား
ရှင်းပြရရှာ၏။ ထိုအခါမှပင် မင်းကြီးက....

“နိုး နိုး.. ကျွန်ုပ်သိပြီ၊ သုဘရာဇာဆိုတာ သချင်းစောင့်ကိုခေါ်တာပဲ၊
သချင်းစောင့်က လူသတမှု ကျူးလွန်တယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်က

‘ဟုတ်ပါတယ် သခင်၊ တရားခံစာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ပြီး
ရှောင်တိမ်းနေတာပါ”

ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။ စုံထောက်ကိုတင်လှကလည်း

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ စုံထောက်တွေဟာ အမှုကို အားကြိုးမာန်တက်
စုံထောက်နေချိန်မှာ ဦးပေါ်ဦးနဲ့ ကိုအောင်သင်းဟာ နှစ်ရက်စလုံး ရုံးမတက်ဘဲ
မိန်းမနဲ့ လျှောက်သွားနေတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကို ချောက်တွန်းလေ၏။ ဘိလပ်ပြန်ဆရာပွဲကလည်း ...

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်လည်း ဒီလိုပါပဲ၊ ရုံးကို နှစ်ရက်လုံး
ရောက်မလာပါဘူး”

ဟု စိတ်ယုတ်မာရှိသူပီပီ ဝင်ရောက်၍ ချောက်တွန်းလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်မင်းကြီးသည် ၎င်းတို့၏ စကားကို
သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ဝုန်းခနဲ ထုကာ

‘တိတ်စမ်း မောင်မင်းတို့ဟာ သူတစ်ပါးကို စိတ်ယုတ်မာနဲ့

ချောက်တွန်းနေတာပဲ၊ လူကလေး ပေါ်ဦးနဲ့ အောင်လှဟာ ရာဇဝင်လူဆိုး မိုက်ခဲကို နှစ်ရက်စလုံး နောင်ယောင်ခံလိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရုံးကို ရောက်မလာနိုင်တာ ကျွန်ုပ်သိတယ်။ သူတို့ဟာ တရားခံကို ဖမ်းမိကာနီးမှ လက် လွတ်လိုက်ရတာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို နာမည်ကောင်းလက်မှတ် ပေးရမယ်။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကတော့ ရုံးတက်တာ မတက်တာအရေးမကြီးဘူး၊ သူဟာ ရုံးတက်သည် ဖြစ်စေ၊ မတက်သည်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးမှာ တရားခံကို လက်ထိပ်ခတ်နိုင်မှာပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် မျက်နှာငယ်လေးများနှင့် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ ကြလေတော့၏ ။ အပြင်သို့ ရောက်သောအခါမှပင် စုံထောက်ကိုတင်လှက အူကြောင်ကြောင် မျက်နှာပေး ဖြင့်...

“ဦးပေါ်ဦးနဲ့ ကိုအောင်လှက ရာဇဝင်လူဆိုးကို လိုက်ဖမ်းနေတယ်ဆိုပါလား။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလူ နှစ်ယောက် တရားခံဖမ်းတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ကိုစိန်မြင့်က...

“အေးဗျာ၊ ကျုပ်တော့ ကိုယ့်နားကိုယ်တောင် ကိုယ်မယုံချင်ဘူး။ ဒီလူနှစ်ယောက် တရားခံဖမ်းတာကို မင်းကြီးကိုယ်တိုင်မြင်လို့ နာမည်ကောင်းလက်မှတ်လည်း ပေးဦးမယ်တဲ့။ နောက်ပြီး ရာဇဝင်လူဆိုး မိုက်ခဲဆိုတာလည်း ကျုပ်တော့ မကြားဖူးပါဘူး။ တန်တော့ ဒါဟာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတဲ့ ဦးပေါ်ဦးရဲ့ လှည့်ကွက်ပဲဖြစ်မယ်။ မင်းကြီးတော့ ခံလိုက်ရပြီဗျာ”

“မင်းကြီး ခံရတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီလူတွေ နာမည်ကောင်းလက်မှတ် အချောင်ရသွား ပြီ”

အထက်ပါအတိုင်း ကိုစိန်မြင့်တို့လူစု၏ အူကြောင်ကြောင်
ပြောဆိုနေပုံများကို ကျွန်ုပ်အား ပြာတာ မောင်ရွှေက တစ်ဆင့်
ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြာတာမောင်ရွှေ၏ စကားကို
နားထောင်၍ တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မောမိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် နေထိုင်ရာ အမှတ် (၇) အသောကလမ်း ကျောက်မြောင်း နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် စာအုပ် ပုံကြီးထဲတွင် ခေါင်းနစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကိုမင်းအောင်က...

“လာဗျို့ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီ”

ဟု ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်အနီးရှိ စာအုပ်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ တရုတ် စာအုပ်များဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်က

“ကိုမင်းအောင် တရုတ်စာအုပ်ကို ဘယ်တုန်းက သင်ထားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုမင်းအောင်က....

“ကြာပါပြီဗျာ တရုတ်ဆရာကြီး တစ်ယောက်ဆီမှာ တပည့်ခံပြီး သင်ထားခဲ့တာဗျ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက...

“ကိုမင်းအောင်ကတော့ဗျာ ပညာစုံပါပေ။ ဒါနဲ့ ဒီစာအုပ်အဖုံးပေါ်က ပုံကဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ၊ လူတစ်ပိုင်း ခွေးတစ်ပိုင်း ပုံကြီးပါလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရယ်မော၍ ...

“လူတစ်ပိုင်း ခွေးတစ်ပိုင်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လူတစ်ပိုင်း

ဝက်ဝံတစ်ပိုင်းပုံပါဗျာ၊ တရုတ် ရှေးဟောင်း ဒဏ္ဍာရီတွေ အသက်ထောင်ချီရှိသည်တဲ့ မြွေနဲ့ ဝံပုလွေဟာ လူယောင်ဖန်ဆင်းနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်ဗျ။

ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုမှာ လူယောင်ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ဝံပုလွေမတစ်ဦးဟာ

တရုတ်ဧကရစ်တစ်ပါးရဲ့ မိဖုရားငယ် တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဗျ။ ဒီမိဖုရားဟာ သူ့ရဲ့

သေးငယ်ပြီး အရပ်ဆိုးတဲ့ ခြေဖဝါးတွေကို လူမြင်မှာစိုးလို့ အဝတ်စတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ပြီး စည်းကကျပ်ခဲ့တယ်ဗျ။ ဒီမိဖုရားကို အတုယူပြီး မိန်းမပျိုတွေဟာ ခြေဖဝါးတွေကို အဝတ်စနဲ့ စည်းနှောင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တရုတ်ပြည်မှာ ခြေသေးမတွေ ခေတ်စားသွားဖူးတယ်။ အနောက်တိုင်း သုတေသီတွေရဲ့ အဆိုအရ ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ ခြေထောက်များကို ကျပ်စည်းထားခြင်းဖြင့် တင်ပါ ပေါင်များ ဖွံ့ထွားစေနိုင်ကြောင်း သိရတယ်ဗျ”

ဟု ဖြေလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က...

“အမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ သဲလွန်စကောက်လို့ရပြီလားဗျ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ...

“ဒီအမှုမှာ ရှေးဟောင်းဓားတစ်လက်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးတယ် နော်။ ကျွန်တော် သဲလွန်စ ကောက်ယူပုံ နည်းနည်းလွဲနေတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က ဓားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြန်မာဓား အမျိုးမျိုးကိုသာ လေ့လာနေတာ အမှန်တော့ ဒီအမှုမှာ အဓိကပတ်သက်နေတာက တရုတ်ဓားဗျ။ တရုတ် ဓားမှ ရိုးရိုးဓားမဟုတ်ဘူး။ ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ဓား”

ဟု ဆိုလေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးက...

“ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ဓား ဟုတ်လား၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က...

“ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ဓားဆိုတာ တရုတ်ရှေးဟောင်းဂန္ထီရပညာရှင်တွေ စီရင်တဲ့ ဓားတစ်မျိုးဗျ။ လောကီ ပညာ အစီအရင်တစ်ခုပေါ့ဗျာ။ မကောင်းတဲ့ ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်တွေကို ကာကွယ်ဖို့ စီရင်ထားတာဗျ။ ဓား သွားကို သစ်သားနဲ့ ဖြစ်စေ၊ သတ္တုနဲ့ဖြစ်စေ စီရင်လေ့ရှိတယ်။ ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ စက်ဝိုင်း လေး ခုနှစ်ခုကို ဓားသွားရဲ့ နှစ်ဖက်မှာ ဖော်ပြထားတယ်။ ကြယ်များကို

အတက်အကျ မျဉ်းကြောင်းက လေး နဲ့ ဆက်ထားတယ်ဗျ။ ကြယ်တွေကို
ဓားသွားထဲမှာ ထွင်းထုခြင်းနဲ့ဖြစ်စေ၊ မြှုပ်သွင်းခြင်းနဲ့ဖြစ်စေ စီရင်ထား လေ့ရှိတယ်။
ငွေကြေးတတ်နိုင်ခဲ့ရင် ကြယ်တွေကို အလွန်အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ အဝါရောင် (သို့)
အဖြူရောင် ကျောက်မျက်တွေ မြှုပ်သွင်းထားလေ့ရှိတယ်။ ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ဓားကို
ကိုယ်တိုင်စီမံထားတဲ့သူဟာ မိမိရဲ့ ဓားကို အင်မတန် တန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ်။
ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ဓားကို ခင်ဗျားတို့ မြင်သာအောင် ဟောဒီ စာရွက်ကြီးထဲမှာ
ကြည့်ကြဗျာ”

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စကားဆုံးသည်နှင့် လွန်စွာထူထဲလှသော
တရုတ်ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ဖွင့်ပြလေ၏ ။ ကျွန်တော်လည်း မှတ်စုစာအုပ်ကို
ထုတ်ယူ၍ ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ဓားပုံကို ကူးယူခဲ့လေ၏ ။

ဦးပေါ်ဦးက...

“တာမွေသချင်းထဲမှာ ဖြစ်တဲ့ လူသတ်မှုဟာ ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ဓားနဲ့
ပတ်သက်နေတယ်ပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုမင်းအောင်က...

“ကျုပ်မိတ်ဆွေ မျက်လှည့်ဆရာ ကိုဘဦးရဲ့
မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မြင်တွေ့ချက်အရ ခုနှစ်စဉ်ကြယ် ဓား ဖြစ်နိုင်ကောင်းတယ်ဗျ။
ဓားသွားကို သတ္တုနဲ့ လုပ်ထားပြီး ကြယ်တွေကို စိန်ပွင့်တွေနဲ့ မြှုပ်နှံထားတယ်
ထင်တာပဲ၊ ဆရာအစဉ်အဆက် အဆောင်အဖြစ် အသုံးပြုတဲ့ဓား ဖြစ်ပုံရတယ်။
ဒီအချိန်မှာတော့ ဒီလောက် ပဲ ပြောနိုင်ဦးမယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးမှာ အမှုနှင့် ပတ်သက်၍
စိတ်ဝင်စားမရှိသည်နှင့် သာမန်မျှသာ မေးမြန်းပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အိမ်မှ
ပြန်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏

ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏ ။

“ပြန်တော့မယ် ကိုမင်းအောင် နောက်နေ့မှတွေ့ကြမယ်ဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ပြုံး၍

“အိုင်ပီ အိမ်ကို တန်းပြန်မသွားနဲ့ဦး (၁၉) လမ်းထဲမှက ဒေါ်မေရီ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ အိုင်ပီဇနီး မေရဲ့ အကျွေးပေးလိုက်ဦး တော်ကြာ အိုင်ပီဇနီးချောက စိတ်ကောက်နေဦးမယ်”

ဟု သတိပေးလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးမေက အကျွေးရန် ခိုင်းစေလိုက်သည်ကို သတိ ရလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုမင်းအောင်ရယ်၊ မေ မှာလိုက်တာကို ကျွန်တော် မေ့နေတာဗျ။ ဒီအတိုင်းသာ အိမ် ပြန်သွားရင်တော့ စိတ်ကောက်တော့မှာပဲ”

ဟု မိန်းမကြောက်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မရှက်မကြောက် ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက...

“နေပါဦး ကိုမင်းအောင်ရယ်၊ ကိုအောင်လှ အကျွေးရေးရမယ့်ကိစ္စကို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

ဟု တအံ့တဩ မေးလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က...

“ဒါ မခက်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုအောင်လှရဲ့ ရုပ်အကျွေး အဖြူပါးပါးလေးဗျ၊ အိပ်ကပ်ရှေ့ဆုံးမှာ ခေါက်ထားတဲ့ ဒေါ်မေရီ အပ်ချုပ်ဆိုင်က ဘောက်ချာကို ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်နေတာပဲ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ဦးပေါ်ဦးကြီးက...

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ကိုအောင်လှ မှာ မိန်းမခိုင်းလိုက်တဲ့ အလုပ်ရှိသလို ကျွန်တော့်မှာလည်း ရှိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော့် အလုပ်ကတော့ အိမ်ပြန်ရောက်မှ လုပ်ရမှာ၊ ဒီအလုပ်ကိုတော့ ကိုမင်းအောင် သိမယ် မထင်ဘူး။

အကယ်၍ မှန်အောင်ပြောနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ နောက်တစ်နေ့ညစာကို
ဘုံဘောရက်စတော့ရင် မှာ ကျွန်တော် တာဝန်ယူမယ်ဗျာ”

ဟု ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို စိန်ခေါ်လိုက်ရာ
ဆားပုလင်းမင်းအောင်က...

“ဦးပေါ်ဦး လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကတော့ ခင်ဗျားမိန်းမက ခင်ခင်ကို
ဒီနေ့ည ပုဇွန်တောင် ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားလိုက်ပို့ပြီး ရေမီးသက်စေ
လှူဒါန်းပေးရမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးသည်

“ဟိုက်”

ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

ပြီးမှ...

“တော်ပါပေတယ် ကိုမင်းအောင်ရယ် ခင်ဗျား
အကြားအမြင်များရနေသလား”

ဟု တအံ့တသြ မေးမြန်းလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က...

“အကြားအမြင် မရသေးပါဘူးဗျာ။ ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်အနေနဲ့
အကြားအမြင်ရဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီလို
ပြောနိုင်တယ်ဆိုတာ စုံထောက်ဉာဏ်ရည်နဲ့ အရာရာကို မှတ်သား ထားလို့ပါ။
ဦးပေါ်ဦး မိန်းမ ခင်ခင်ရဲ့ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် မွေးနေ့လုပ်တုန်းက
ကျွန်တော်မှတ်သားထားလို့ပါ။ ခုနှစ်ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ နေ့နဲ့လကိုတော့
မှတ်မိသေးတယ်၊ ဒီနေ့က ဆယ်လပိုင်း နှစ်ရက်နေ့လေဗျာ။ ခင်ခင်ရဲ့ မွေးနေ့ပေါ့။
ခင်ခင်ဟာ မွေးနေ့တိုင်းမှာ ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားကို သွားပြီး ရေမီး

သက်စေ့လှူလေ့ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မှတ်မိနေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရာရာကို မှတ်မှတ်သားသားရှိတဲ့ ကိုမင်းအောင်ကို ကျုပ်တော့ ချီးကျူးတယ်ဗျာ။ ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်တော့် မိန်းမရဲ့ မွေးနေ့ကိုတောင် ကိုမင်းအောင် သိရင်သိနေမှာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က “အိုင်ပီမိန်းမမေက တန်ခူးလဆန်း (၂) ရက်နေ့ မဟုတ်လား”

ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းညိတ်၍ ဝန်ခံလိုက်လေ၏။
ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“နောက်တစ်နေ့ ည စာကို ဘုံဘေရက်စတောရင့်မှာကျုပ်ကျွေးမယ်ဗျို့”

ဟု ကြွေးကြော်လေ၏။
